

НАРОДНА ЦѢЛИНА

Година IV.

Февруарий, 1925. г.

Кн. 5.

Татяна Кондратенко

Приказка за райското дърво

Въ едно село живѣли двама момци-приятели — Иванъ и Василъ.

Василъ билъ цѣлъ хубавецъ: очи соколови, вежди самурени, лице кръвъ и млѣко, въ плещитѣ — цѣли аршини. Хубавитѣ девойки не могли да му се нагледатъ, старцитѣ не могли да му се начудятъ!

По пиршества и по седѣнки — всѣкжде отстѣпвали на момъка-хубавецъ първото мѣсто и всѣкога билъ желанъ гостъ.

Василъ съзнавалъ своята хубостъ и се възгордѣлъ, отпусналъ. Дай му само вино да пие, пѣсни да пѣе и да се весели, а за работа и не помислювалъ.

Иванъ билъ другъ: сухъ, високъ, съ будни очи, челото му било набраздено съ бръчки; по характеръ билъ живъ, на работа — пѣргавъ, сръченъ. Понѣкога се разсърдвалъ, избухвалъ, но скоро усмивка озарявала лицето му, защото ималъ добра и чиста душа. . .

Когато младитѣ се събирали на седѣнка, Василъ вземалъ хармониката, изпѣчвалъ гърди и почвалъ да свири нѣкоя хоро-водна, отъ която старо и младо не могло да се удържи на мѣстото си. А щомъ се наскачвали до насита, излазялъ Иванъ, вземалъ хармониката — и почвалъ да свири и пѣе. . . И отъ кжде идѣла пѣсенъта му — отъ просторни ли и ароматни полета, отъ тъмна ли и гѣста гора, или отъ пламнали младежки гърди — никой не може да каже. . .

Пѣе — и се разтваря душата, народътъ слуша унесенъ, а Иванъ стои намръщенъ, съ бледно лице, свѣтлитѣ му очи гле-